

Elini Ver Öğretmenim 1

– Ali ÖZKANLI · 01 Mart 2009

Yeryüzü olanca cömertliği ile baharı yaşıyordu. Her taraf papatya, menekşe, lâle ve çiğdemlerle rengârenk oluyordu. Yeşilin her tonu gözlerimize ziyafet çekiyor. Küçük bir çiçekte rahmet denizi, koskoca bir âlem. Çiçeklerde görülen renk cümbüşüyle, eflâtunda, sarıda, yeşilde, kırmızıda güzellikleri okuyoruz satır satır, hece hece. Tabiat ayağa kalkmış, tabiat secdede, bir mektup gibi bizi oku diyor. Rüzgârı, fırtınası, şimşeği, yıldırımını ve hışirtısıyla bize sesleniyor. Şırl şırl akan derelerden, çağlayanlardan bir tas su içmek istiyorum şifa niyetine. İçtiğim bu sular kor gibi yanan yüreğimi soğutsun istiyorum.

Bir ceylanın zıplayarak koşması, bir yağmur damlasının yanağını ıslatması, gece vakti gökyüzündeki pırl pırl parlayan yıldızların bana göz kırpması, papatyaların neşeli bir şekilde sağa sola sallanması, mantarların bir anda yeryüzüne çıkıp selama durması, kayaların asırlara meydan okurcasına kıyama kalkması, rüzgârın etkisiyle otlardan gelen sesin kulağımda uğuldaması, yaprakların en güzel mûsikileri aratmayacak şekilde fısıldaması yüreğime öyle huzur veriyor ki anlatamam...

Çiçekle uğraşmak gerçekten zordur ama bir kere tadını alanlar için bu iş en büyük zevktir. Önemli olan bu işi yaparken yok yere bahaneler aramadan, kara çalmadan, efendim şartlar çok zor, zemin pek kaygan, işler yoğun diye sızlanmadan âşık Ferhat gibi gerektiğinde dağları delerek, tüneller kurup, nurlu ufuklara yelken açabilmektir. Labirentlerden korkmadan azim ve sabır sonucunda çıkış yolunu bularak gün yüzüne çıkmaktır. Kar çiçeği kimliğinde soğuk gönüllere aldırılmamaktır. Bir kardelen misali zorluklara baş kaldırmak, evet bende varım, buradayım diyerek kıyama kalkmaktır. Aşk diliyle sineleri yarmaktır. En olmaz kuytulardan bir hayat bulup fışkırmaktır. Çiçeklerle uğraşmak sabırdır, neşedir, harekettir, topraktan fışkıran sinelerin bereketidir.

Çiçek bir ümit kıvılcımı, gayretin ilk ışığı, buzulların ilk hareket noktasıdır. Gözlerin güzelle buluşması, kavuşması ve ilk kucaklaşmasıdır. Yüzümüzü ekşitmeden gel demek, onu olduğu haliyle kabullenmektir. Çiçekler birer teselli pınarıdır. Hasretin bittiği, kırgınlıkların çürüdüğü, mazlumlara el uzatıldığı andır. En güzel duyguların kokusunun yayılmasıdır. Güzel kokularla konuşmaktır.

Bahar ve çiçek, gül ve bülbül, öğretmen ve öğrenci, birbirini tamamlayan önemli değerler. Hayat serüvenim bu güzelliklerle başladı. Gelin bu aşkı, bu sevdayı birlikte okuyalım.

Mesleğe İlk Adım... Karadeniz'in İncisi Ordu...

Yıl 1979 Şubat ayının ikisi. Ankara'da soğuk bir kış günü. Bir ilkokulda çektiğim kur'a sonucu görev yerim belli oluyordu. Ordu Valiliğine çıkan görev belgemi elime alınca ıslıl ıslıl gözleriyle bana bakacak, mis kokularıyla beni mesleğe alıştırarak, sıcacık nefesleriyle bana memleket hasretini unutturacak, çeşitli

bahçelerin has kokulu bin bir renk ve güzellikteki eşsiz çiçekleri gözümün önünden bir film şeridi gibi geçti. Artık öğretmendim. Bana o tatlı dilleri, güler yüzleriyle öğretmenim diyeceklerdi. Sevgili öğrencilerimle beraber olacak, günüm onlarla geçecek, onlara en başta sevgimi, bilgimi, ilgimi gösterecek, hayata hazırlayacak doğruluğu, dürüstlüğü, hak ve adaleti öğretecektim.

Karadeniz'in incisi Ordu'ya yol görünmüştü. Çiçeklerin sevdasıyla ve heyecan içinde Kayseri'ye dönüyordum. Yollar bir türlü bitmek bilmiyordu. Nihayet memlekete gelmiş, aileme sevinçli haberi vermiştim. Hazırlıklara hız vererek bir an önce öğrencilerime kavuşmak istiyordum. Bu kutsal görevimin başarılı geçmesi için Allah'a dua ediyordum.

Nihayet memleketten ayrılma vakti gelmişti. Ailem, yakınlarım, eş-dost ve akrabalarla vedalaşarak yola çıktım. Şubat ayının sonları idi. Hava insanın içini titretiyordu. Otobüse binince içim cız etti. İlk defa sevdiklerimden uzun süreli ayrılmanın acısı yüreğime çökmüştü. Bir anlık duygu yükünden sonra çocuklarla buluşacağımı, onları bağrıma basarak yararlı olacağımı, zorluklar karşısında Rabbimin bana yardım edeceğini düşündüm. Bunları düşünürken bir an çocuklar gözümün önüne geldi. Annemin, babamın ve sevenlerimin dualarının da arkamda olduğunu hissediyordum. Bir süre sonra içimdeki o sıkıntı dağılıp gitti.

Otobüs iç Anadolu'dan Karadeniz'e doğru yol alıyor, bozkırdan yavaş yavaş yeşilin her tonunun görüldüğü, denizin mavisıyla yeşilin kucaklaştığı o güzelim yerlere yaklaşmanın heyecanı beni sarıyordu. Karadeniz'e yaklaştıkça hava yumuşuyor, otobüsün camından dışarıdaki tertemiz, misk gibi hava ciğerime işliyordu.

Yolumuzun epeyce uzun olacağını biliyordum. Kayseri, Sivas, Tokat, Amasya, Samsun derken nihayet uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra otobüs sahili dolaşarak Ünye, Fatsa, Perşembe ve sonunda Ordu'ya gelmişti. Yol beni epeyce yormuştu. Otobüste pek uyku tutmadığından olacak, başımda bir ağırlık vardı. Kendimi sanki rüyadaymışım gibi hissediyordum. Dalgın bir halim vardı. Gece yarısı birkaç arkadaşla beraber bir otele vardık. Ben sanki uyurgezer gibi dolaşıyorum. Odaya girer girmez hiç vakit geçirmeden bir an önce yatağa girmeyi düşünüyordum. Öyle de yaptım. Öyle bir uyumuşum ki kalktığımda dün gecedan hiçbir iz kalmamıştı. Arkadaşlar benden önce uyanmışlar sohbet ediyorlardı. Otelin penceresinden şöyle bir dışarıya baktım. Hava sisli ve nemliydi. Kayseri'nin havasına benzemiyordu. Kalktım elimi yüzümü yıkadım. Arkadaşlarla beraber kahvaltı yapmak için çarşıya çıktık.

Tıraş Makinesini Niçin Getirdin?

Otelde birkaç gün kaldık. Bu süre içinde bir kur'a daha çekecek ve görev yapacağımız okul belli olacaktı. Otelde yaşadığım bir anımı sizlerle paylaşmak istiyorum. Çantamdan havluyu çıkarırken, memleketten getirdiğim elektrikli tıraş makinesini gören arkadaşlar:

– Hocam! Bu da ne! Tıraş makinesini niçin getirdin demezler mi? Ben de şaşkın bir halde;

- Herhalde tıraş olmak için deyince arkadaşlar gülüşerek;
- Gideceğin köyde elektrik olacağını nereden biliyorsun hocam? Diye takıldılar.

Gün geldi, çekilen kur'a sonucu okulum belli olmuştu. Arkadaşlarımın şaka yollu sözleri de doğru çıkmıştı. Tayinimin çıktığı köyde elektrik yoktu. Arkadaşlarıma göre en iyi kura'yı ben çektim. Okulum merkez ilçeye bağlı Gökömer Köyü Hacılar Mahallesi İlkokulu idi. Allah yardım etmişti. Diğer öğretmen arkadaşların tayinleri şu anda tam hatırlayamıyorum ama aklımda kaldığı kadar birinin ki Fatsa'nın bir köyüne, diğerininki de Ünye'nin bir köyüne çıkmıştı. Benim köy şehre on yedi kilometre uzaklıkta idi. Köy merkezinde bizim okula göre daha kalabalık olan bir merkez okul, iki tane de mahalle okulu vardı.

Benim köy merkeze fazla uzak olmayan caminin altında tek derslikli bir yer. Görünüşte okul denecek hiçbir belirti yok. Çok dikkatli bakıldığında bayrak direği fark ediliyordu. Köy çukurda olduğundan zaten köy halkı da buraya Alçakköy diyordu. Gece köyden Ordu'nun ışıkları görünüyordu. Daha sonraları ilçelerin şehre çok uzak olduğunu, mahrumiyet bölgelerinde ulaşımın çok zor şartlar altında yapılabildiğini atla, katırla gidilen yolu olmayan yerler olduğunu öğrendim. Tabii ki Allah'a şükrettim.